

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 5

Mai 1974

10. årgang

Den som har Sønnen, han har livet

Og dette er vidnesbyrdet, at Gud har gitt oss evig liv, og dette liv er i hans Sønn. Den som har Sønnen, han har livet, og den som ikke har Guds Sønn, han har ikke livet. Amen. (1. Johs. 5, 11 - fg.)

Nå er vi kommet til slutten på denne sommerskole, og for meg er fasiten blitt at fremfor noe annet trenger jeg å eie Jesus, for det er bare den som eier Jesus som er salig.

Sett med et menneskes øye finnes det mange slags mennesker på denne jord, store og små, velskapte og vanskapte, fattige og rike. Men sett med Guds øyne finnes det bare to slags mennesker, de frelste og de ufrelste. Slik er det alle steder, der jeg bor og der du bor.

Og jeg har så mange ganger spurt meg selv: Hvem setter dette skille mellom mennesker, frelst eller forlapt? Er det det at noen mennesker banner, men andre ber, noen går på bedehuset og andre på dansehuset, er det at noen snyter i skatten mens andre er redelige? Langt i fra! Det som skaper skille er at noen eier Jesus, og så finnes der noen som ikke eier Jesus.

Tenk om folk ville tro dette og regne med det. Når du kommer til endes på livet, da blir det ikke spørsmål om hva for en misjon du har hørt til, bare om du har funnet Jesus og lever i troen på ham. Det er til alle tider det store spørsmålet for meg, at jeg kan eie Jesus og bli funnet i ham. Nå har jeg levd

med Jesus i 24 år, og folk sier at jeg er ensidig, og jeg må si at de har jamen rett i det. Gjennom alle disse år har jeg ikke vært så interessert i den gamle pakt, eller de siste ting, men min store interesse gjennom alle år har vært hvorledes jeg kan bli salig. Og jeg må si at det er ikke bedre med meg, enn at dette er jeg ikke ferdig med ennå, og blir det visst ikke heller så lenge jeg er på denne jord. *Hvorledes skal jeg bli salig?*

Skriften svarer klart og tydelig at det er bare den som har Sønnen som er salig. Har du Sønnen, min venn? Du som skal reise hjem, og du som skal være tilbake her, har du Sønnen? Det er ikke spørsmål om du har det kjekt, om du har ligget godt, eller om det har vært fint vær, men spørsmålet er om *du har Sønnen*.

Og har du Sønnen, da kan du synge med sangeren: «Min fremtids dag er lys og lang, den rekker bak om tidens tvang». Men hvis du ikke har Sønnen, så er din fremtids dag mørk, for du har ingen fremtid, men en evig natt borte fra Guds åsyn.

Hvorledes kan så du og jeg vite om vi har Sønnen? Da sier Guds ord at om vi vil ha dette klart, så behøver vi ikke fare opp i himmelen, det vil sie å hente Jesus ned, og vi behøver heller ikke fare ned i avgrunnen for å hente Jesus opp, for Ordet er oss nær i vår munn og i vårt hjerte, det troens ord som vi forkynner. Og la meg få si det, venner, at

vårt forhold til Jesus er akkurat slik som vårt forhold til Ordet er. Så umistelig som Ordet er for ditt hjerte, så umistelig er Jesus for hjertet ditt, og så stort som budskapet om Jesus er for ditt hjerte, er Jesus selv for ditt hjerte. Har du fått del i dette budskapet om Jesus, da har du fått del i Jesus selv.

Ditt forhold er til Jesus, som ditt forhold er til vidnesbyrdet om Jesus. Er det ikke enkelt? Jo, det er enkelt, og vi behøver ikke sove oss inn i evigheten uten Gud og uten håp.

Hva er så budskapet om Jesus?

Det har vært sagt så mange ganger her. Og det er vel noe av en forkynners kamp å makte å bryte den muren Satan bygger opp, at dette har folk hørt før. Satan har så lyst til at vi ikke skal snakke om Jesus, derfor forsøker han å bygge opp denne forferdelige muren. Og så sant du er en forkynner, da vet jeg at Satan sitter på nakken din og sier at *dette har du sagt før*. Om det så lykkes for han å få oss forkynnere til å bli så hovmodige og egenkjærlige og med så mye omsorg for egen ære at vi begynner å tale annerledes for ikke å gjenta oss selv. Her er litt av en hemmelighet, å nøye seg selv til å gjenta budskapet om Jesus. Det må forkynnes igjen og igjen.

Og la meg få si det igjen at budskapet om Jesus må forkynnes! Ikke hva du skal gjøre til din salighet, men at Gud har gjort noe for deg, Jesus har gjort noe i ditt sted. Siden du er ubrukkelig for Gud og der ikke finnes sann gudsfrykt for dine øyne, der finner ikke stoff i deg til å bli gudfryktig i deg selv, derfor sendte Gud Jesus for å gjøre det du ikke kunne. Tenk om vi ville tro Gud, da ble alt så mye enklere. Du må aldri tro at Gud er skuffet over deg, at han har fått vite noe han ikke visste før, langt ifra. Han kjenner deg og vet hvorledes du er, at vi er bare støv og syndere for Gud. Nettopp derfor har han sendt Jesus inn i slekten, inn i ditt sted. Hører du det!

Har du ikke hørt: «Det var en som var villig å dø i mitt sted, forat du skulle leve ved

ham.» Han gikk i ditt sted under loven, han levde her på jorden og han ba og han gret og han kjempet og han led og levde for deg. Du som ikke får det til å leve som du skulle, i ditt hjem eller andre steder, hører du ikke at Jesus fikk det til i ditt sted.

Han har også gjort rensetelse for alle våre synder, da han døde til fastsatt tid for ugudelige. Han døde i *steden for* ugudelige. Og når Jesus hadde gjort rensetelse for alle våre synder, da gikk han inn i selve himmelen og satte seg ved Guds høyre hånd. Der sitter han også i dag, i denne stund, og gjør seg selv gjeldende i vårt sted, viser frem sine naglemærkte hender og sin gjennemborte side. Han sitter ikke der for å lete frem våre feil og mangler, men for å gjøre sin person gjeldende for oss, i steden for oss, slik at jeg og du som er slik vi er skal få være et Guds barn for hans skyld. Vi er uverdige og har ikke fortjent det, men Jesus legger på bordet sine summer og har fortjent det og er verdig for Gud, derfor er det så velsignet sant: «Så er det vel der oven, jeg intet enser her, se oppfylt er nu loven, og gaven given er. Den tid vi var uvenner, vår Gud forsonet blev, om jeg enn intet kjenner jeg tror Guds gavebrev.»

Evangeliet om Jesus er dette at Gud har gjort noe til din salighet, ja at *han har gjort alt*. Dette er evangeliet.

Og nå vil jeg slutte ved å spørre deg: Hva synest du om dette? Hva skal vi si til dette, spør Paulus i Rom. 8.

Er dette budskapet din eneste trøst og håp, da er også Jesus din eneste trøst og håp. - Men så er det noen som tenker: Er du ikke snart ferdig, Brandal, for de bryr seg ikke om budskapet. Andre tenker at dette med Jesus er jo greit og jeg har jo aldri vært i tvil på denne sak, men jeg er kommet hit for jeg ville så gjerne høre hva jeg skal gjøre for å bli frelst. Kan dere ikke fortelle meg enkelt og greit hva jeg skal gjøre for å bli frelst. Det saligste budskap om Jesus gagnar deg ikke det minste, for du vil bare høre *hva du skal*

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sen-
der eksp. navn og adr. Blir halde op-
pe med frivillige gaver

Red. Amund Lid, tlf. 75, Norheimsund
og post 5600 Norheimsund

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, Stord
Postgiro : 42887, Stord

Utgjevarposstad : 5400 Stord

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon :

Formann : Olav A. Dahl,
boks 95, 5401 Stord. Tlf. (054)10 482

Kass. Sverre Bøhn, Norheimsund
postgiro nr. 66213

Bankgiro : Vikøy Sparebank
Norheimsund 3530.07.09492

gjøre. Min venn, ser du ikke det at du har ikke del i evangeliet du, og dermed heller ikke i Jesus. Så finnes der andre som tenker at selvfølgelig er dette med Jesus rett, men lytter vi til hjertespråket er det ikke Jesus og ordet om han som er hjertets håp og trøst, men at jeg har bøyd meg, jeg har omvendt meg til Gud — *jeg har.* Du går på møter for å få høre om du har det rett, om du har den rette omvendelse, og bekjenner Jesus med din munn og tror på deg selv i ditt hjerte. Da har du ingen del i Jesus.

Du som er frelst, hvorledes har du det i ditt forhold til evangeliet? Da kan jeg vitne hvorledes jeg har det. Jeg har sluttet å spørre hva jeg skal gjøre for å bli frelst, for jeg fant ut at jeg var ikke i stand til å gjøre noe som holdt for Gud. Jesus og det han har gjort for meg er mitt eneste håp, og for meg er ikke noe så salig som å få høre om Jesus: «Tenk det var allting for meg, for meg brast hans elskende hjerte — tenk det var allting for meg.»

Når jeg hører dette blir det ofte så tind-

rende klart for meg, og jeg tenker at dette skal ingen ta fra meg. Men neste dag er det borte for meg, og jeg må gjenta evangeliet for mitt hjerte — si det en gang til.

Derfor synger en kristen : «Sett meg så jeg ser deg Jesus, still deg foran meg, slik at mine trette øyne hvile kan på deg.»

(Avskrive fra lydband ved A.L.)

Ole Brandal

Vismennene fra Østerland

(Matt. 2, 1—2) —

Av Øyvind Andersen.

I dag skal vi stanse ved et Guds ord som hører med til Kristi åpenbaringssøndag, og fra gammelt av er det ordet om vismennene fra Østerland som er tekst på denne dagen. Vi skal begynne som vi pleier med å samle våre sinn og våre tanker i bønn. Kjære Jesus, vi takker deg fordi du kom for å frelse oss, og har frelst oss fra alle våre synder. Herre, vi takker deg forat vi får være med blant dem som tilhører deg, og nå ber jeg i ditt navn at du vil velsigne denne stunden. Herre, la ditt ord tale, både i mitt hjerte som bærer det frem og til dem som hører på. Amen.

Vi leser i Matt. evang. kap. 2, 1—2 : Da Jesus vart født i Betlehem i Judea i kong Herodes' dager, se, da kom noen vismenn fra Østerland til Jesrusalem og sa : Hvor er den jødernes konge som nu er født? Vi har sett hans stjerne i Østen, og er kommet for å tilbe ham. Amen.

Det var underlig at disse mennene skulle dukke opp i Jerusalem så uventet. Se, står det, da kom noen vismenn fra Østerland. Etter en gammel legende er de blitt kalt for de hellige tre konger. Nå vet vi med sikkerhet at konger var de nok ikke, og det står heller

ikke noe bestemt tall på dem her, men de bar frem tre slags gaver: gull, røkelse og myrra, og det er vel årsaken til at tallet tre er blitt satt på dem. Men vi får holde oss til det som står skrevet. Men det er altså noen som kommer fra Østerland og vil tilbe jødernes konge som de mener skal være født og befinne seg i Jerusalem. De visste ikke hvor de skulle finne ham, og så spør de seg fore. Dette kommer da frem for Herodes, og han ble meget forferdet da han fikk høre dette, og hele Jerusalem med ham, står det.

Herodes var en grusom mann. Han var en meget dyktig mann også, og han bygget meget i Israel, og på mange måter var han en stor konge, og ble kalt Herodes den store. Men han led av forfølgelsesvanvidd, og det hadde han all mulig grunn til, for han hadde tatt livet av så mange mennesker at det kunne ikke gå for seg uten samvittighetsanklager og dom i hans indre.

Nå hørte han at det skulle være født en jødernes konge, og da kan dere tenke dere hva slags tanker han hadde, og Jerusalem ble forferdet med ham, står det, for de visste at når kongen ble forferdet kunne de vente seg det verste. Herodes spurte seg for hos det høye råd og fikk beskjed om at Jesus, eller Messias, som de ventet skulle fødes i Betlehem i Judea. Så ga han da vismennene beskjed om det, og ba om at de måtte komme tilbake og gi beskjed så snart de hadde funnet dette barnet, for han ville også tilbe barnet, sa han. Vel, vi vet jo at hensikten hans var å få det avlivet, men dette visste jo ikke vismennene.

De dro til Betlehem, de fant barnet, de tilba det og brakte frem gavene, gull, røkelse og myrra. Dette står fortalt i Matteus, i det avsnitt som jeg nå leste begynnelsen av.

Vi kan spørre hvordan det kan ha seg at hedninger langt borte fra kommer for å tilbe ham som var født. De hadde sett en stjerne i Østen, sier de. Hvordan kunne de vite at denne stjernen hadde forbindelse med noe som skulle skje i Israel? Forklaringen er

nokså enkel. Vi vet fra Daniels bok at han var øverste forstander for alle Babels vismenn (Daniel 2, 11 og 5, 48). Kongen hadde gjort ham til øverste forstander for alle vismenn. Daniel var en profet, og han var et mektig vitne om ham som skulle komme, og han har nok vitnet for alle vismenn i Babel, og det er tydelig at der har nok blitt nedskrevet i Babel om ham som skulle komme, og at disse tegn, som vi ikke kjenner nærmere til, skulle vise seg på stjernehimmelen så snart han var kommet som kaltes jødernes konge. Disse tegnene kom, hva de besto i vet vi ikke, men det var tegn på stjernehimmelen som aldri hadde vært der før, og heller aldri har vist seg siden. Det er sikkert nok. Og disse tegn har i profetien vært knyttet til at han skulle bli født som skulle bli verdens frelser. Det var noen hedninger som trodde på disse profetiene, og som fulgte dem, det er disse vismennene. De kom for å tilbe ham som er født, står det.

Det er underlig, det er en profeti om hedningemisjonen, det er en profeti om at evangeliet skal utover Israels grenser til alle folkeslag. Det er derfor at Matteus også legger så stor vekt på det. Det er typisk for Matteus-evangeliet at det legger vekt på at evangeliet skal til hedningene. De kommer altså på en profeti, mens derimot det høye råd, som burde tilbød han som de hørte skulle være født, de gir bare opplysninger til fienden, han som kunne tatt livet av Jesus hvis Gud ikke hadde grepet inn. Men nå grep jo Gud inn, og brakte Jesus i sikkerhet, så Herodes ikke fikk drepe ham. Men det er ganske anskuelig. Jesus kom til sitt eget, hans egne tar ikke imot ham, men der er hedninger som kommer for å tilbe ham. De finner ham også, og det står at de tilba barnet. Der er brukt et uttrykk som bare kan brukes om å tilbe Gud. Det er ikke hvem som helst som ble født der i Betlehem. I juleevangeliet hørte vi det ble sagt: Det er Kristus, Herren i Davids stad, dette barnet, Kristus, Guds salvede, han

som var lovt Herren, det betyr Gud. Dette barnet er Gud, han er kommet for å frelse menneskene, og som et levende vidnesbyrd om at denne frelsen er for alle mennesker, husker disse vismennene og, fordi de var lydige mot et Guds ord som var oppbevart i Babel ifra profeten Daniel.

Du som hører på, du har hørt om Jesus. Har du fulgt Guds ord? Vi har og en ledestjerne, synger vi i en julesang. *Denne ledestjernen er Guds eget ord.* Har du fulgt dette til Jesus? Jesus har kjøpt deg fri fra dine synder med sitt blod, det sier Guds ord klart.

Dette lille barnet vokste opp, han ble prøvet i alle ting i likhet med oss, han ble fullendt som vår frelseshøvding, sier Guds ord. Han bar alle våre synder på sitt legeme opp på korsets tre, og han fridde oss ved sitt eget blod fra alt det vi hadde syndet og gjort Gud imot. Dette er klart forkynt i et budskap som nå lyder ut over hele verden, og som Gud gjør klart at alle mennesker skal få høre. Har du for din del tatt imot det?

Dette budskapet ble avvist av Israel i første omgang, men nå er vi idag kommet til en tid da dette budskapet skal komme tilbake til Israel på en særskilt måte. De ting som hender i Israel i vår tid, de forbereder at Herren kommer til å åpenbare seg for dette folk på

en slik måte, at hele folket omvender seg til ham og tar imot den frelse som han fullbrakte for dem. Hele Israel skal komme til å vitne, står det hos profeten Esaia. Og vidnesbyrdet skal nettopp være kap. 53 hos Esaia. De skal komme til å vitne og si: Hvem trodde vel det budskapet vihørte. De erkjenner at det ble forkynt for dem en gang, men da trodde de det ikke. De så ham, men de aktet ham for slått av Gud og plaget og gjort elendig, de så ham, sier de, men han hadde ikke en skikkelse så de kunne ha lyst til ham, og hvem tenkte vel i hans tid at når han ble utryddet fra de levendes land, så var det for mitt folks skyld at plagen traff ham. Men en dag kommer Israel til å vitne dette, og det er nå under forberedelse. Da kommer det tilbake til Israel som vi er frelst ved, og da får de del i den miskunn som er blitt oss til del som er hedningekristne sett i forhold til Israel.

Så spør jeg deg: *Har du tatt imot det?*

Det går mot undelige tider, det går mot de tider da Guds rike skal opprettes i sin fullkommenhet. Hvis du ikke omvender deg, er det da forsent, og du blir utenfor. Vær en vis mann du også. En vis mann er den som følger Guds ord inn til Jesus. Amen.

Avskrive etter lydband, med løyve fra Norea og Andersen.

Korleis kan me bli frelst?

(Galat. 3. kap.)

Det er det apostelen gir svar på i dette kapitlet, og kastar lys over både for galaterne og for oss som lever i dag.

Først seier han at galaterne er uvituge, og spør kven som har fortryllt dei. Dei tek feil på eit avgjerande punkt, og står i fare for å koma på avveg. Endå dei har røynt det å bli frelst, ved å høyra og sjå inn i evangeliet om Jesus som blei korssfest for deira synder, og

dei fekk den Heilage Ande, er dei ferd med å koma inn under lova og inn på det naturlege menneske sin veg. Dei tok til i ånd, men nå stod dei i fare for å enda i kjøt — det vil seia den eigenrettferdige og ufrelste tilstand dei levde i før dei blei frelst.

Dei forlet trua sin veg, og kom inn att på gjerningane sin veg, på grunn av at dei lytta til judaistane si falske forkynning og vitne-

mål. Dei forkynte eit forvendt evangelium, ein blanding av lov og nåde, tru og gjerning. Slik forkynning har villeda mange søkjande sjeler, og forført mange truande gjennom tidene. Galaterne tok til å rekna med gjerningar ved sida av trua på Jesus, som å la seg omskjera, halda lova og dei jødiske høgtidene. I dag kan det vera andre gjerningar, som kan vera like fårlege når du reknar med dei til frelse.

Lina Sandel syng: «Men kor den arme sjela då ennå dårar seg, som trur at ho kan verta nåden verdig, som først vil døyda synda og sidan tru på deg eingong når hennar betring rett vert ferdig, som først vil verta heilag og ven og rein og god, og sterk i tru og kjærleio og von og tolsamt mod — og sidan verta barn i faderhuset.»

For å koma galaterne og oss til hjelp, stil-
ler apostelen her eit spørsmål: Berre det vil eg få vita av dykk: Var det ved lovgjerningar de fekk Anden, eller ved å høyra trua forkynt?

Før du prøver å svara på det spørsmålet, kan det vera nødvendig å tenkja over kva det vil seia å få Anden. Skrifta talar om å koma til trua, bli rettferdiggjordt, bli gjenfødd, bli frigjort, eller å få den Heilage Ande. Det er alle saman forskjellige uttrykk for ei og same sak: *Å bli frelst*. Alt dette skjer når eit menneske blir frelst. Det er ikkje rett når det blir forkynt at det å bli frelst er ein ting, og det å bli løyst ein annan ting, det å bli frelst er ein ting og det å få Anden eller bli døypt av Anden er ein annan ting. Skrifta viser klart at ingen blir frelst utan å få den Heilage Ande, og den som ikkje er fødd av Anden kan ikkje sjå Gud rike eller koma inn i det. Me kan ta med nokre Guds ord som viser det: I Han har de og då de kom til trua, fått til innsigle den Heilage Ande, som var oss lova, Han som er pantet på vår arv (Efes. 1, 13-14).

Men de er ikkje i kjøtet, men i Anden, så fram Guds Ande bur i dykk. Men er det nokon som ikkje har Kristi Ande, så høyrer han

ikkje honom til (Rom. 8, 1-16). Jesus seier også i Johs. 3, 3-fg. at ingen kan sjå Guds rike eller koma inn i det utan han er fødd av Anden. Av dette ser me at når Jesus eller Skrifta talar om å få Anden, så kunne der like godt stått at dei kom til trua, blei frelst eller gjenfødd.

Så får me venda tilbake til spørsmålet: *Korleis fekk du Anden, eller korleis kom du til trua, korleis blei du frelst?* Det er mykje viktig å ha klart for seg for den som blei frelst ein dag, og *korleis du kjem til trua* for deg som søker å bli frelst. *Var det ved lovgjerningar de kom til trua, eller ved å høyra trua forkynt?* Var det ved noko du gjorde, eller ved å høyra eller sjå kva Jesus gjorde for deg?

Apostelen går så over til å visa korleis Abraham blei frelst. *Abraham trudde Gud, og det blei rekna han til rettferd*. Difor skal de vita at dei som har tru er Abrahams barn. Dette såg Skrifta fyreåt at det er ved tru Gud gjer heidningane rettferdige, og gav Abraham den lovnad fyreåt at i dag skal alle folkeslag bli velsigna.

På same måten blei galaterne frelst, ved å høyra trua sitt ord om Jesus, ved å få han måla for augo som krossfest for våre synder, det finst heller ikkje annan veg for deg, enn å høyra Ordet sitt vitnemål om Jesus eller ved å sjå det og lesa det i Skrifta.

Sidan Gud frelste Abraham ved trua på Guds løfter, og galaterne ved å få Jesus forkynt og måla for augo som krossfest, så skulle det vera klart at ingen blir frelst ved gjerningar eller ved lova. Men at ingen blir rettferdiggjort for Gud ved lova, det er klart eller bevist, for: Den rettferdige, ved tru skal han leva (Galat. 3, 11). For så mange som held seg til lovgjerningar, dei er under forbanning. (Gal. 3, 10).

Kvifor gav så Gud oss lova, kva skal den tena til?

Den kom attåt for synda og missgjerdene si skuld, den blei gitt ved Moses 430 år seinare

en lovnaden blei gitt til Abraham (Galat. 3, 17-19). Den har inga makt til å frelsa eller gjera levande, men den skal lære oss å kjenne synda, så sjølvforsvaret tagnar og me blir skyldige overfor Gud (Rom. 3, 19-20 og 7, 1-fg.) Lova stengjer alt menneske sitt inn under synd, både det som er vondt og det som synest godt i menneskeauga (Gal. 3, 22).

Vidare er den ein varetektsarrest for det vantru menneske, slik at synda ikkje får ta reint overhand før dei kjem til tru. Sjå korleis det går i vår humanistiske tid, når trua på Gud og agen og respekta for Gud og hans ord og lov blir neddriven, og dermed også for landet sine lover: *Synda tek overhand*. Vold, seksualitet, drikk og narkotika tek overhand, for folket er slept ut av Guds og samfunnet sin varetektsarrest: — agen og respekta for Gud og hans ord og lov og for samfunnet sine lover. Det folk som kallar det vonde godt og det gode vondt, som ikkje håndhevar lov og rett og er human med forbrytaren og liberaliserer lovgivinga, det er på undergangen sin veg. Her nyttar ikkje menneskelege råder, men åleine å forkynna Guds ord og lov og ein heilag Gud i heim, skule, litteratur og massemedia, og håndheva lov og rett i heimen, skulen og samfunnet.

Lova er også ein tuktemeister, som driv oss til Jesus for å bli frelst. Ingen kjem til meg, seier Jesus, utan Faderen har drege han. Den lærer deg å kjenna den Heilage Gud, di synd og din fortapte tilstand, og driv deg til Jesus — den einaste som kan frelsa.

Den er også ei rettesnor for deg som vil leva til Guds behag, som eit Guds barn. Der ser du korleis Jesus var og levde her på jorda, og let etter for oss eit fyredøme, så me skulle fylgja hans fotefar (1. Pet. 2, 21-25)

Der trua er openberra

Men nå som trua er komen, er me ikkje lenger under tuktemeisteren. For Kristus har kjøpt oss fri frå forbanninga åt lova, med di han vart ei forbanning for oss. Det er inga fordøming for dei som trur, for domen råma

Han i staden for oss.

Alle som trur på Jesus er ikledde Jesus (vers 27), ikledde hans rettferdighet, hans liv og gjerning for oss. Gud reknar ikkje lenger med oss, men åleine med det me er i Kristus. Alle som trur er Guds barn ved trua på Kristus Jesus.

Her er det ingen forskjell, alle er eitt i Kristus, anten det er jøde eller heidning, træl eller fri mann, mann eller kvinna, høg eller låg, sterk eller veik, akta eller forakta millom menneske.

Høyrer de Kristus til, då høyrer de til Abrahams ætt og er arvingar etter lovnaden.

Kom til meg og høyr, så skal sjela di leva. Du som strevar og har tungt å bera, kom til meg, så skal du finna kvile for sjela. Den som høyrer mitt ord, og trur den som sende meg, han har æveleg liv og kjem ikkje for domen, men har gått over frå døden til livet.

Amund Lid.

Om dåpen og de tre riker

Av Ole Rølsnes

Den som leser Dagen, og andre skrifter som utgis, vil se at det finnes mange forskjellige syn på dåpen, og alle prøver å bevise det ut fra Guds ord. Ved å lese dette kommer mange tanker til meg, og noen av dem vil jeg prøve å skrive ned.

Bibelen taler om tre forskjellige riker, og vi kan vel nesten si den er et kart som viser frem tre riker. Det er *verdensriket*, *lovriket* og *nåderiket*. Da vi ble født i Norge, ble vi også norske borgere, for vi får borgerskap i det land hvor våre foreldre bor og er borgere av. Men reiser vi ut av Norge til et annet land, da må vi skaffe oss borgerbrev i dette land for å få del i de goder og rettigheter

som borgerskapet gir.

Slik ble vi også av våre foreldre født inn i verdensriket, hører til denne slekt og er borgere av denne verden. Her trenger du ikke deg noe borgerbrev, for det er du født til.

Den samme Gud som skapte verden og den slekt som der bor, han skapte også *lovriket*. Her fikk ingen borgerskap ved sin naturlige fødsel, men ved *omskjærelsen*. Den var tegnet og beviset for at de hørte til Guds folk, og var borgere av Guds lovrike. I det nye testamente ser vi at også de som tok Johanneses dåp ble borgere av dette rike.

et tredje rike — *nåderiket*. Den naturlige

Men Bibelen forteller at Gud skapte også fødsel gir ingen borgerrett i nåderiket, heller ikke det å ha skaffet seg borgerbrev i lovriket. Bare tro og dåp gir oss rett til å bli borgere av Guds nåderike. Dåpen er det ytre tegn på at vi tilhører Guds nåderike. Og det ser ut for at de aller fleste sørger for at deres barn skal få borgerbrevet i orden.

Men hva hjelper det at borgerbrevet er i orden, når foreldrene går hjem og fortsetter å leve i verden eller i lovens rike. Eller hva hjelper det når barna ikke vokser opp i troen, ikke lenger lever i nåden, forlater Jesus og nåden og lever som vantro og verdslige mennesker, eller lever under loven og i lovens rike. «Av døpte vrimler stad og land, men hvor er troens brann? Hva hjelper det vi vet du døden for oss led, når vi ei står mot Satans verk i troen frisk og sterk,» synger Brorson. —

Dermed mister de alle rettigheter i nåderiket, alt det Gud gir den som hører hjemme der og lever der. Men borgerbrevet har de nedskrevet i en kirkebok, eller oppbevart i en skuff for hele familien. Men så lenge de lever i et annet land og rike, og nyter de rettigheter som hører hjemme der, vil de ingen nytte ha av sit borgerbrev i nåderiket og de rettigheter som hører hjemme der. Gud står nok ved det han har sagt og lovet deg i borgerbrevet, men du har forlatt det og dratt til

et annet land. Du får ingen nytte av det, uten du vender hjem til Ham som tar imot syndere med miskunn og nåde.

Jeg ser også at mange tviler på dette borgerbrevet de fikk som barn, og vil heller vente med å ta borgerbrev til de er voksne.

Noen forkaster det borgerbrevet de fikk som barn, da de ikke tror det er gyldig, og forsøker å få seg et nytt ved en ny dåp.

Men borgerbrevet har sin gyldighet, så fremt det er utført etter Bibelens anvisning og Guds ord, har Guds velsigning og kongens stempel, enten du lever i nåderiket eller utenom. Vår utroskap gjør ikke Guds troskap og Guds ord til intet.

Om en som er døpt som barn kommer i tvil på dette borgerbrev, og får seg et nytt ved en ny dåp, da må jo nødvendigvis dette borgerbrev bli det samme, med det samme innhold, da der etter Skriften finnes bare en dåp. Erfaringen viser jo også at en gjendøpt som forlater nåderiket og flytter tilbake til verden eller lovriket, men blir frelst og vender tilbake til nåderiket, ikke doper seg for tredje gang men holder seg til det borgerbrev han fikk i sin forrige dåp.

Jeg har merket meg en forskjell i utfyllingen av borgerbrevet til dem som vil ha en ny dåp. De døpes i vann (neddykking). Ikke *med* vann, som Lindal skriver. Tenk over om det er *vannet* som har betydning, eller *Guds ord og nådetilsagn i Kristus*. Hva er det Gud regner med, den ytre handling, i eller *med* vann, mye eller lite vann, eller det Guds ord og den Guds gave som blir oss forkynt og tilsagt i dåpen?

Det finnes nok mange av dem som ble døpt *med* vann, og som ble døpt som barn, som idag er flyttet over til Guds rike i himmelen, ikke på grunn av sin dåpsattest, men på grunn av de rettigheter de fikk i Kristus da de kom inn i hans nåderike. At en slik forskjell i dåpssynet skal bli årsak til så mye strid og elendighet, det er uforståelig for meg.

Disse tre riker har hver sin hovedverdi, som borgerne arbeider for å nå. I verdensriket er det penger og det man får for penger, som har størst verdi. I lovriket er det gode gjerninger som er størst og teller mest. Men i nåderiket er det Jesus, og de åndelige gaver Gud har gitt oss i ham, som er det store og verdifulle. Det er ikke hvor *mye* vi eier av disse verdier, som gjør oss til borgere av noen av disse tre riker, men det at du har borgerbrevet i orden og at du bor og lever der.

Hvorledes kan vi finne ut hva for et rike vi er borgere av og lever i? Jo, disse tre riker har hver sin ånd, og taler hver sitt språk, derfor kan borgerne kjennes på ånden de er av og på språket eller dialekten de taler.

Verdens ånd fikk vi fra fødselen, og verdensspråket er det første språket vi lærer. Det kan alle forstå og det lærer alle å tale. Da er det verre med den ånden og det språket som tales i lovriket. Det læres best ved å leve sammen med dem som lever der. Da vil jeg ta frem noe som ofte går igjen i det språket, og som språket lett kjennes på. Det er ordene *vi må*. Vi må bekjenne, vi må ville, vi må ta imot, vi må be, vi må tro, vi må være ydmyke, vi må ha samfunn, vi må elske, vi må gi o.s.v. Legg merke til hvor ofte ordene jeg, vi, må og burde kommer igjen i deres tanker, vidnesbyrd og forkynnelse. I alle ting blir vår person i sentrum.

Men i nåderiket lyder et helt annet språk: Vi er frelst, vi tror på Jesus, i Jesus har vi alt som tjener til liv og gudsfrykt, Jesus er vår stedfortreder ved Guds side, i Jesus har vi en daglig, full syndernes forlatelse, i Jesu blød har vi frimodighet. Her er det Jesus som er sentrum for alt det vårt hjerte tror og har og vidner, og ordet om det Han har gjort for oss og er for oss. I dette rike synger de av hjertet: Alt det vi trenger for himmel og jord, er gøymt i det eine ord: *Jesus*.

Men for dem som lever i dette nåderike, er faren stor for å gli tilbake til lovriket. Det kan vi se ved å lese Galaterbrevet. Det er vel

vanskelig for noen hver av oss å tro at forkynnelsen av Guds ord kan føre et Guds barn inn under loven igjen, men i Galaterbrevet ser vi at en falsk forkynnelse — en blanding av lov og evangelium — førte til at galaterne stod i fare for å falle ut av nåden og bli skilt fra Kristus. Og i Korint førte den samme forkynnelse til at de fikk et annet evangelium, en annen Jesus, og en annen Ånd enn den apostelen hadde forkynt dem. Deres hjerter ble vendt bort fra den enfoldige troskapen mot Kristus (2. Kor. 11, 1—4).

Her ser vi hvor sterkt Paulus advarer mot en slik forkynnelse, som fører tilbake til lovriket og inn under forbannelsen. Her vil jeg be leserne om å være våkne, for vi lever i en tid da kanaansspråket blir mer og mer oppblandet med verdens og lovens språk og sjelden å høre uforfalsket og rent. Da er faren stor.

Og Guds ord forteller at der vil komme en tid, da menneskene skal fare fra landsende til landsende og søke etter dette språk uten å finne det og høre det.

Om Guds hellige lov

Av Rosenius

Om den rette bruk av Guds lov

«Men vi vet at loven er god dersom noen bruker den på lovlig vis.»

1. Tim. 1, 8.

Doktor Swebilus sier: «Loven er av naturen noenlunde kjent. Derimot er evangeliet en hemmelighet som er skjult for all fornuft.» Dette er så sant og så treffende sagt. Likevel er det i de kristne land ofte den største misforståelse når det gjelder loven og dens bruk. Denne misforståelse og misbruk gjør at hele loven, ja hele Guds ord, blir uten kraft og nytte. Og mennesket får ikke hjelp for sin

sjel. Det er noen av disse misforståelser og misbruk vi nå ved Guds hjelp vil peke på.

Vi taler altså ikke om dem som forakter loven. De får sin dom — det er jo lett å forstå. Gud tar selvfølgelig ikke dem inn i sin himmel. For de er ikke bare urene og syndige, men de forakter til og med Guds hellige vilje. Den som forakter Guds vilje, forakter Gud. Og det finnes ikke et ord som sier at Gud vil være nådig mot dem som forakter ham.

Er du skrupelig og syndig og gjør mot Guds vilje, så er Guds nåde stor nok til å forlate din skyld for Kristi skyld. Men forakter du Gud og hans vilje og ikke en gang forsøker å elske ham og lyde ham, hvordan kan du da vente at det skal bli tilgitt? Eller hvordan kan du tro at du er på veien til himmelen? - Stans et øyeblikk og tenk på dette. Her er vi inne på noe som en ikke bør smile av — det er tvert imot så viktig som saligheten. Men vi skal snart finne ut at det ikke er nok å respekttere og å bruke loven. Gud forlanger at vi skal bruke den «på lovlig vis», dvs. på den rette måten.

Paulus skriver om sine landsmenn at «de har nidkjærhet for Gud», «de jager etter rettferdigheten som kommer av loven», «de leser loven» osv. Men for deres skyld har han en stor sorg og en uavlatelig gremmelse i sitt hjerte, så at han endog ønsker seg forbannet bort fra Kristus, om han på den måten kunne frelse dem. Hva var da feilen? Jo, sier han, «til denne dag ligger et dekke over deres hjerte når Moses leses», så de forsøker å lage seg sin egen rettferdighet (Rom. 9, 2, 3, 31; 2. Kor. 3, 15). På denne måten blir ikke loven til straff og dom, hjertet blir ikke sønderknust av den, den tukter dem ikke til Kristus. Men de vil gjøre den til salighetsveien. Men lovens egentlige virkning og hensikt er jo å vekke, knuse og drive syndere til Kristus. For han er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror (Rom. 10, 4). For det som var umulig for loven, idet den var maktesløs ved kjø-

det, det gjorde Gud, idet han sendte sin Sønn i syndig kjøds lignelse (Rom. 8, 33). Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Sønnen, har ikke livet, for livet er i hans Sønn (1. Joh. 5, 12). I ham og bare i ham er det salighet (Ap.gj. 4, 12). Derfor er loven vår tuktemester til Kristus, som Paulus sier (Gal. 3, 24). Dette er lovens embete. Den er den Johannes som ikke doper med ånd og ild, men med omvendelsens dåp og bereder Herren et velskikket folk. Den er det fengsel hvor vi holdes inntengt i varetekt under loven til den tro som skal åpenbares (Gal. 3, 23, 24).

Dette er altså å misbruke loven aller mest og farligst, og det gjør loven unyttig og gjør at hele hensikten forfeiles. Og når loven er gjort unyttig, når saltet har mistet sin kraft, hva skal en da salte, vekke og knuse med? Når hjertet ikke erfarer lovens kraft så det blir sønderknust, blir også evangeliet unyttig, og med all sin fortjeneste blir også Kristus unyttig. For de friske har ikke bruk for lege, men bare de som har vondt, de som er blitt syke ved at loven har hersket over dem. Men når hverken lov eller evangelium, når hele Guds ord ikke er noen kraft for menneskehjertet lenger, da er mennesket redningsløst fortapt. Da kan det ikke frelses.

Men la oss se litt nærmere på hvordan en gjør loven og hele Guds ord unyttig. Det skjer på den måten at du gjør loven til salighetsvei istedenfor at den skulle dømme deg og tukte deg til Kristus. Det skjer på den måten at en pruter på Herrens lov, forsøker å gjøre det lettere og mildere, så den blir mer i samsvar med syndernes mening eller iallfall passer bedre til hans evner.

En sier: Det og det kan ingen dødelig gjøre, derfor kan virkelig Gud ikke forlange det. For Gud kan jo ikke forlange mer enn vi kan gjøre.

Dette er grunnvillfarelsen. På denne måten blir sannelig ikke «hver munn lukket og hele verden skyldig for Gud» (Rom. 3, 19).

Kunne et eneste menneske tilfredsstille Guds alvorlige krav, så ble jo ikke det menneskes munn lukket. Da ville en kunne rose seg for Gud.

Den som vil forstå hvorfor loven krever mer og hvor meget loven krever, må tenke på *hva loven er*. Loven er ikke noe annet enn Guds hellighet, Guds hellige vilje uttrykt i menneskelige ord og i menneskets samvittighet. Og så langt går også hans fordringer til deg. Det er loven som sier deg: Det og det vil Gud, det og det vil han ikke. Og det er klart at denne Guds vilje må kreve at du blir mer og mer rettferdig, inntil du er hellig som Gud er hellig. For det som han ikke selv vil gjøre, krever han heller ikke at du skal gjøre. Han sier heller aldri: Det og det vil jeg ikke, men fordi du ber om det, gir jeg deg lov til å gjøre det. Men han sier: «Bli hellig, for jeg, Herren, eders Gud, er hellig» (3. Mos. 19, 2).

Når vi altså vet at loven bare er Guds hellighet, Guds vilje, da forstår vi at den ikke kan forandres eller gjøres lettere med en eneste tøddel eller bokstav for å komme våre skrøpeligheter til hjelp. For da måtte det bli slutt på Guds hellighet. Og den som riktig får se litt inn i Guds hellighet, håper ikke lenger å bli fullkommen for Gud, det vil si å bli like hellig som Gud selv, men han blir sannelig ydmyket og sønderknust. Den som håper å bli rettferdig ved loven, har ennå et dekke for sine øyne, han er blind og vet ikke hva loven krever.

Men du sier: En kan jo ikke bli lik Gud eller helt fullkommen, men en skal gjøre det så godt en kan. Nei, på ingen måte! For det godtar ikke Gud. Loven sier nemlig: «Forbannet være den som ikke holder ordene i denne lov» (5. Mos. 27, 26). Og Jakob sier: «For enhver som holder hele loven, men snubler i en ting, han er blitt skyldig i alle» (Jak. 2 10).

Men du innvender: Gud er jo nådig for Kristi skyld, så han tilgir meg, om jeg ikke

kan gjøre alt. Nei, han er på ingen måte nådig mot noen som skylder loven noe. Det er noe ganske annet med dem som ved troen har Kristi rettferdighet. Disse skylder overhodet ikke loven noe, for i Kristus har de den rettferdighet som loven krever (Rom. 4, 8). For det som nettopp ved loven var umulig, det gjorde Gud, da han sendte sin Sønn (v. 3).

I en sum: De er ikke under loven, men under nåden (Rom. 6, 14, 15). Men den som er under loven, får ikke den aller minste synd ettergitt. Det sier jo Jesus selv: Ikke en eneste tøddel av loven skal forgå (Matt. 5, 18).

Å, for en ulykke det er at en ikke husker på at det er noen mennesker som er under loven og andre som er under nåden! (Rom. 3, 19; 6, 14; 7, 4, 6). Disse er under forskjellig dom. Vel er nåden i Kristus meget stor og rik, men ikke det minste av den kommer dem til gode som er under loven, da som vil være «Mose disipler» (oJh. 9, 28). Paulus sier jo: «Så mange som holder seg til lovgjæringer, er under forbannelse» (Gal. 3, 10). Det verste misbruk av loven er å fortie og forbigå dette og i stedet forkynne kjødets evangelium: prute og jevne ut, ta bort fra loven det som synderen synes er for strengt, flytte målet for vår helliggjørelse så lavt ned at synderen når opp til det. Og da er selvfølgelig resultatet tilfredshet med seg selv, egenrettferdighet og sikkerhet. På den måten taper en hele lovens hensikt av syne, for dens hensikt er å knuse, drive, tukte, — ikke inn i trelldommens åk, ikke til fortvilelsens avgrunn men til Kristus, som er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror (Rom. 10, 4)

Meir i neste nr.

KJÆRE LESARAR AV LOV OG EVANGELIUM

Vil i dag senda ei lita helsing til dykk som

PROGRAM
for sommerskolen i Namsos
20.—23. juni 1974

Ole Brandal og Gudmund Hjorthaug

Herren kallar : Folket mitt, som kallar seg ved mitt namn — som også er mitt folk.

Nå har eg endeleg fått reiseruta, og kjem til å reisa frå Singapore 12. mai med båt. - Kjem til Hong Kong 16. mai. Reiser derfrå med fly 21. mai, og kjem til Junean same dato

Eit ord frå Gud har arbeidt i meg lengre tid, som eg vil bringa vidare til dykk. Eg las det på kinesisk, og likar omsettinga best der. Fritt oversett lyder det slik : Om folket mitt, som kallar seg med mitt namn, vil ydmyka seg, be og søkja mi åsyn, og venda seg frå sine vonde handlingar, så skal eg sanneleg høyra frå himmelen deira bøn, tilgi syndene deira og lækja landet deira.

Fleire av dykk eldre veit kanskje at det var dette ordet Marie Monsen fekk tak i, då Gud brukte henne til store vekkingar på vårt gamle misjonsfelt i Kina. Og ikkje berre henne, men også mange andre som greip tak i dette ordet og praktiserte det. Eg vil lækja deira land, blei tolka som eit løfte om vekking.

Vekking deffinerar Skrifta som å ydmyka seg for Gud, erkjenna og sanna synda si for Gud, erkjenna sanninga om seg sjølv i hjartans anger og samvitet sin angst for Gud og hans heilage lov. Eg var sjølv vitne til menneske som gret og skalv for Guds åsyn, så golvet blei vått av tårer.

Men når dei så fekk høyra at Jesus har sona all synd, og at han skal så visst tilgi og lækja, då blei evangeliet balsam på såret og lækjedom for samvitet.

Må kvar og ein av oss, i denne kalde og fårlege tida, bøya oss for Gud og erkjenna vår stoda, så me kan bli fornya i sinn og ånd. Om ikkje det, så blir me stive og kalde og står i fåre for å enda i åndeleg død.

Med dette helsar eg alle og takkar for forbøn.

Dykkar utsending *Andreas A. Bø.*

Torsdag 20. juni :

Kl. 17.00 Bibeltime v/ Hjorthaug. Mange er kalt men få utvalgt.

» 20.00 Kveldsmøte v/ Brandal. «
Fredag 21. juni :

Kl. 17.00 Bibeltime v/ Brandal. Hindringer og veien til visshet.

» 20.00 Kveldsmøte v/ Hjorthaug.

Lørdag 22. juni :

Kl. 10.00 Bibeltime v/ Brandal : Lovens rette bruk.

» 11.30 Bibeltime v/ Hjorthaug. Hva er det å bekjenne sine synder.

» 16.00 Samtale møte.

» 20.00 Kveldsmøte v/ Brandal.

Søndag 23. juni :

Kl. 10.00 Bibeltime v/ Hjorthaug. Den saliggjørende tro.

» 11.30 Bibeltime v/ Brandal : De kristnes håp.

» 15.00 Avslutningsfest v/ Hjorthaug og Brandal.

For kaffe og kveldsmat på sommerskolen betales kr. 35,00. Middag som kjøpes på kafe betaler enhver for seg.

Innmelding til Harald Fæø, 7822 Bangsund
Telefon 87211.

Velkommen til Namsos !